

A Győri Ítéltábla Dr. Soós Tamás ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Dr. Tóth Henriette Enikő ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **jó hírnévhez fűződő jog megsértésének megállapítása** iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében a 2011. évi július hó 5. napján 31.P.20.835/2009/30. szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 32. szám alatt, az alperes részéről 33. és 39. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja azzal, hogy az elsőfokú ítéletben írt alperesi magatartás nem a valóságot hamis színben tüntette fel, hanem valótlan állítást valósít meg.

Mellőzi az elsőfokú ítéletben írt következő szövegrészt: „A felperes érdekeltségi körébe tartozó **"A"** Kft. az alperes érdekeltségi körébe tartozó egyik gazdasági társaság tulajdonát képező vendéglátóipari egység adásvételéhez kapcsolódóan, az ugyancsak az alperes érdekeltségi körébe tartozó **"B"** Kft. által a **"C"** Zrt-től lízingelt másik két ingatlan tulajdonjogának megszerzése érdekében megállapodott a **"B"** Kft-vel a lízingtartozás átvállalásában akként, hogy a lízingbevevőt a lízingszerződés alapján megillető jogok és kötelezettségek értékét a szerződő felek 191.000.000 Ft-ban határozták meg.

Az, hogy e szerződés nem ment teljesedésbe, csak részben vezethető vissza az **"A"** Kft. azon magatartására, hogy a megállapodás realizálásához szükséges dokumentációt nem juttatta el teljeskörűen a lízingbeadóhoz, a másik oka az volt, hogy az alperes és a **"B"** Kft. képviseletében az alperes házastársa 2009.január 26. és 2009.január 28.napján kelt levelében jelezte a lízingbeadó felé, hogy korábbi szerződéses kötelezettségvállalás ellenére nem járulnak hozzá a lízingszerződés tekintetében az alanycseréhez, illetve utóbb a megállapodásban foglaltak realizálását a szerződő felek komplex jogviszonyából egyértelműen nem következő, és a másik szerződő fél által is vitatott 49.744.656 Ft nagyságrendű követelés teljesítésétől tette függővé."

Ezt meghaladóan az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek 15 napon belül 1.000.000 (egymillió) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 900.000 (kilencszázezer) forint, az alperes ugyanilyen módon 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét és becsületét azzal, hogy **Város 1-ben**, a ... szám alatti ingatlan első emeleti utcai homlokzatán 2009. szeptember 29. napjától egy héten keresztül elhelyezett nagyméretű feliratban, illetve a **"D"** Tv által 2009. szeptember 30. napján sugárzott interjúban a valóságot hamis színben tüntette fel azzal, hogy

- a felperest, mint magánszemélyt adósaként;
- a felperes tartozásának nagyságrendjét közel 200.000.000 forintban;
- a teljesítés elmaradásának okát kizárólag a felperes tisztességtelen üzleti magatartásában jelölte meg.

Megállapította, hogy ezzel szemben a valóság az, hogy a felperes magánszemélyként nem vállalt sem az alperes, sem az alperes érdekkörébe tartozó gazdasági társaságok irányában teljesítési kötelezettséget. A felperes érdekeltségi körébe tartozó **"A"** Kft. az alperes érdekeltségi körébe tartozó egyik gazdasági társaság tulajdonát képező vendéglátóipari egység adásvételéhez kapcsolódóan az ugyancsak az alperes érdekeltségi körébe tartozó **"B"** Kft. által a **"C"** Zrt-től lízingelt másik két ingatlan tulajdonjogának megszerzése érdekében megállapodott a **"B"** Kft-vel a lízingtartozás átvállalásában akként, hogy a lízingbevevőt a lízingszerződés alapján megillető jogok és kötelezettségek értékét a szerződő felek 191.000.000,- forintban határozták meg.

Az, hogy e szerződés nem ment teljesedésbe csak részben vezethető vissza **"A"** Kft. azon magatartására, hogy a megállapodás realizálásához szükséges dokumentációt nem juttatta el teljeskörűen a lízingbe adóhoz, a másik oka az volt, hogy az alperes és a **"B"** Kft. képviseletében az alperes házastársa 2009. január 26. és 2009. január 28. napján kelt levelében jelezte a lízingbeadó felé, hogy korábbi szerződéses kötelezettségvállalás ellenére nem járulnak hozzá a lízingszerződés tekintetében az alanycseréhez, illetve utóbb a megállapodásban foglaltak realizálását a szerződő felek komplex jogviszonyából egyértelműen nem következő, és a másik szerződő fél által is vitatott 49.744.656,- forint nagyságrendű követelés teljesítésétől tette függővé.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy az ítélet fenti rendelkezéseit 15 napon belül - a történetek miatti sajnálkozását kifejező nyilatkozatával kiegészítve - saját költségén jelentesse meg a **"E"** című napilap címlapján a napilap által általában alkalmazott betűszedésnek és formátumnak megfelelően, valamint 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3 millió forint nemvagyoni kártérítést és annak 2009. október 1. napjától a kifizetés napjáig járó kamatait. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.837.500,- forint perköltséget. A felperest 882.000,- forint az alperest 18.000,- forint feljegyzett kereseti illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a "A", Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság ügyvezetője és tagja a felperes, a kft további tagjai a felperes házastársa, valamint a felperes érdekeltségi körébe tartozó "F" Kft. A "B" Ingatlanhasznosítási Kft. ügyvezetője az alperes házastársa, tagja az alperes és házastársa. A "G" Kft. ügyvezetője a felperes, tagjai a "F" Kft., valamint a felperes és annak házastársa. A "B" Kft-ből 2009. november 5. napján kiválással létrejött "H" Kft. ügyvezetője az alperes, egyedüli tagja az alperes házastársa, a "I" Kft. tulajdonosa "J" az alperes rokona, ügyvezetője pedig "K" volt.

A városi ...1. hrsz. alatti üzletház megnevezésű ingatlan a "I" Kft., a ...2 ugyancsak üzletház megnevezésű ingatlan, valamint a ...3 hrsz. alatt felvett üzlet megnevezésű ingatlan pedig a "C" Zrt. tulajdonát képezte, s e két utóbbi ingatlant a "B" Kft. lízingelte.

2008. június 2-án a "I" Kft. és a "A" Kft. között ezen ingatlanok és az azokban található ingó vagyontárgyak tulajdonjogának későbbi időpontban történő együttes átruházása tárgyában előszerződés jött létre. Az "I" Kft. eladóként vállalta, hogy végleges szerződés megkötésének időpontjáig a ...2 és a ...3 hrsz. alatt felvett ingatlanokban tehermentes tulajdonjogot szerez. A szerződő felek az ingatlanok és az ingóságok vételárát együttesen 600 millió forint + áfa összegben határozták meg.

A "C" Zrt. a 2008. november 25-i nyilatkozatában vállalta a tulajdonosváltozáshoz történő hozzájárulást, abban az esetben, ha a lízingszerződés lezárásához szükséges összesen 191.364.720,- forint 2008. december 1. napjáig - a végleges szerződés megkötésének időpontjáig - feléje teljesítésre kerül.

2008. december 1-jén az előszerződésben rögzített konstrukció módosításával az "I" Kft. és az "A" Kft. között adásvételi szerződés jött létre a ...1. hrsz. alatti ingatlanra, amelyet a felek utóbb felbontottak, majd 2009. január 5-én azonos tartalommal újból megkötöttek. A szerződésben a felek az ingatlan vételárát 155 millió forintban az ingatlanban található ingóságok vételárát pedig 157 millió forint + áfában jelölték meg. Ugyanezen a napon a lízingbevevői jogok és kötelezettségek átruházása tárgyában szerződés jött létre a "B" Kft. és az "A" Kft. között, amely érvényességének feltétele volt a lízingbe adó hozzájárulói nyilatkozata. Hozzájárulás hiányában az "A" Kft. vállalta, hogy a hozzájáruló nyilatkozat megtagadásának időpontjáig esedékessé váló lízingrészesletek tekintetében a "B" Kft-t olyan helyzetbe hozza, hogy az teljesíteni tudja a lízingbe adó felé. Az átruházott jogok és kötelezettségek értékét a felek 191 millió forintban határozták meg.

Az előszerződés tárgyát képező, a ...2 és a ...3 hrsz. alatti ingatlanokban található ingóságok vonatkozásában a 2008. december 1. napján megkötött szerződésben a felek a vételárát 58 millió forint + áfában határozták meg. 2009. január 5-én az ezen ingatlanokban található, a korábbi szerződésben nem érintett berendezési és felszerelési tárgyakra vonatkozóan újabb adásvételi szerződés jött létre a "I" Kft., valamint a "A" Kft. között, melyben a vételárát 39 millió forint + áfában határozták meg.

meg. Ugyanezen a napon a "A" Kft. valamennyi ingatlan és ingóság birtokába lépett.

2008. december 31-én a "C" Zrt. könyvelése szerint a "B". Kft. lízingtartozása 148.455.344,- forint volt.

Az alperes és házastársa a 2009. január 26-án, és a "C" Zrt-hez is eljutatott 2009. január 28-án kelt leveleikben úgy nyilatkoztak, hogy a "B" Kft. ügyvezetője által ellenjegyzett okiratba foglaltak valóságtartalma megkérdőjelezhető, ezért a lízingkötelelem átvállalásához nem járulnak hozzá mindaddig, amíg az "A" Kft. a "B" Kft. felé fennálló valamennyi kötelezettségének nem tesz eleget. Az "A" Kft. a 2009. január 29-i levelében jelezte, hogy ha a három ingatlan tulajdonjogát nem tudja megszerezni, úgy eláll a szerződésektől, és a foglaló következményeit is érvényesíteni kívánja. Adójogi megfontolásokra is figyelemmel nem zárkózott azonban el egy olyan megoldástól, mely szerint a "B" Kft.-ből kiváló gazdasági társaság válna kizárólagos jogosultjává és kötelezettjévé a lízingszerződésbeli jogoknak és kötelezettségeknek, és utóbb e társaság kerülne átvételre az "A" Kft. részéről. Az alperes 2009. január 23-án tájékoztatta a "C" Zrt-t, hogy amennyiben az "A" Kft. 2009. február 2-ig rendezzi a leveleiben jelzett követeléseket, úgy hozzájárul a 2009. január 31-i határidő 15 nappal történő meghosszabbításához, abban az esetben, ha az "A" Kft. a 2008. december 1-jei és a jelenlegi tartozás között valamennyi a lízingszerződés alapján fennálló költséget megfizeti.

2009. február 12-én a lízingbe vevői jogok és kötelezettségek átruházására vonatkozó szerződés feltételes megszüntetésére vonatkozó megállapodás jött létre a "B" Kft. és a "A" Kft. között. A szerződő felek ebben rögzítették, hogy az alperes és a "B" Kft. vállalja, hogy 2009. május 15-ig a "B" Kft.-ből történő kiválással létrehoznak egy gazdasági társaságot, melynek kizárólagos rendelkezésébe kerül valamennyi, a lízingszerződés szerint jog és kötelezettség, s e kft. üzletrészei a "A" Kft.-re illetőleg a szerződést ugyancsak aláíró felperesre kerülnek átruházásra, vételár vagy egyéb ellenérték megfizetése nélkül.

Az alperes kijelentette, hogy a szerződés teljesülte esetén valamennyi, a 2009. január 26-i, 28-i és január 30-i leveleiben írt igényeit maradéktalanul kielégítettnek tekinti. Ugyanezen a napon a "B" Kft. és a felperes érdekeltségi körébe tartozó "G" Kft. között bérleti szerződés jött létre a ...2 és a ...3 hrsz. alatti ingatlanokra azzal, hogy a bérleti díjat a bérlő közvetlenül az "A" Kft.-nek volt köteles megfizetni.

2009. március 2. napján az "A" Kft. felszólította az alperest a "B" Kft. kiválással kapcsolatos mérlegének és beszámolójának elkészítésére, majd 2009. március 31. napján kelt levelében az alperes kérte az "A" Kft.-t a 2008. és 2009. évi lízingbefizetésekre vonatkozó igazolások megküldésére. Arra hivatkozott, hogy ezek hiányában az év végi és az első negyedévi mérleg elkészítése, valamint a "B" Kft.-ből egy új gazdasági társaság kiválása nem lehetséges. 2009. június 25. napján az "I" Kft. a 2005. július 2. napján kelt előszerződésben írtakra hivatkozva 49.744.656,- forint megfizetésére szólította fel az "A" Kft.-t. Az e követelés alapját képező

számítást elkészítő "L" Kft. 2009. június 14. napján kelt levelében arról tájékoztatta a "B" Kft-t, hogy az abból kiválással létrehozandó "H" Kft. csak a lízingkötelezettség 148.455.344,- forintos nagyságrendű, 2008. december 31-i könyv szerinti értékének figyelembevételével alakulhat meg. 2009. július 29-én a "I" Kft. arról tájékoztatta az "A" Kft-t, hogy valamennyi, a 2008. július 2-i előszerződésből származó vételár-különbözet követelését engedményezte a "B" Kft-re. Ezt követően 2009. augusztus 5. napján az alperes felszólította a felperest, mint az "A" Kft. ügyvezetőjét 49.744.656,- forint könyvvizsgáló által kimutatott tartozás megfizetésére, azzal, hogy annak elmaradása esetén fizetett hirdetés útján fogja tájékoztatni a közvéleményt a felperes tisztességtelen eljárásáról. Az "A" Kft. 2009. augusztus 7-ig válaszlevelében arra az álláspontra helyezkedett, hogy semmilyen tartozása nem áll fenn a "I" Kft. illetőleg a "B" Kft. felé.

Az alperes 2009. nyarán **Város** sétálóutcáján, az értékesített ingatlanokkal szemben étterem és cukrászda kialakítását kezdte meg. A **Város** Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala Közigazgatási Osztálya által kiadott 2009. szeptember 4. napján kelt működési engedéllyel szemben a "A" Kft. fellebbezést nyújtott be, többek között a "M" név jogosulatlan használatára és egyéb indokokra alapítottn.

2009. szeptember 29. napján az alperes az általa megnyitni kívánt étterem és cukrászda helyszínéül szolgáló **Város**, szám alatti ingatlan első emeletének utcai homlokzatán nagyméretű feliratot helyezett el az alábbiak szerint:

„Kedves Vendégeink, ...**város** 1-i lakosok!

Szeretném Önöket tájékoztatni, a cukrászda, kávézó, étterem nyitásához a működési engedélyt megkaptuk.

A szemben levő szomszéd, a "M" vendéglő és "O" könyvesbolt tulajdonosa, akit felperes nevenek hívnak, megfellebbezte. Ez az ember az ország 50 leggazdagabb embere között van. Ezen felül tartozik nekünk 200 millió forinttal, tartozását hónapok óta nem akarja rendezni, mellébeszél és hazudik.

Reméljük az ügyünk rendeződni fog, meg fogunk tudni nyitni és a korábbi "M"-hoz méltó finomságokkal és kedvességünkkel ki fogjuk Önöket szolgálni. felperes nevet az élet fogja megbüntetni a rosszindulatáért. Tartozását velünk szemben így is ki kell, hogy fizesse. Jövőben a vendégeink fogják eldönteni, hogy hol érzik jól magukat.

Köszönettel:

alperes neve"

A "D" Tv másnap készített riportjában az alperes a lényegi tartalmat illetően megismételte a felirat szerinti állításait. Az "E" című napilap 2009. szeptember 30-i

számának címlapján „Étteremháború a ... úton?” főcímmel „alperes neve táblán hirdeti, felperes neve a hibás, amiért nem nyithat ki az új **"M"**” alcímmel cikk jelent meg mindkét fél álláspontját ismertetve. A cikkhez kapcsolódó fotón az alperes által kihelyezett tábla s annak felirata jól látható, olvasható volt.

A **"B"** Kft. és az abból kivált **"H"** Kft. 2009. december 18. napján kelt levelében jelezte a felperes és a **"A"** Kft. jogi képviselője felé, hogy a 2009. február 12. napján létrejött megállapodásban foglaltak szerinti üzletrész adásvételi szerződés csak a felek teljeskörű elszámolását követően kerülhet aláírásra, a könyvvizsgálójuk által kimutatott 49.744.656,- forint megfizetése esetén. Az **"I"** Kft. 2009. november 16-án értesítette az **"A"** Kft-t arról, hogy a **"B"** Kft-ből kiválással létrejött a **"H"** Kft., egyúttal fenntartotta azt az álláspontját, hogy az elszámolás alapja változatlanul a korábban jelzett 49.744.656,- forint tőke és járulékai megfizetése, melyet növel a **"B"** Kft. átalakulásával összefüggő 2.300.000,- forint + áfa.

A **"C"** Zrt. 2009. január 28. napját követően a tartozásátvállalással kapcsolatos eljárást megszüntette, mert az adósminősítési eljárás lefolytatása érdekében szükséges dokumentumok csak több részletben és hiányosan kerültek részére átadásra majd 2009. január 26. napján az alperes és házastársa értesítette, hogy az elszámolási vita rendeződéséig a tartozásátvállalás nem realizálható. 2009. december 5-én a **"A"** Kft. jelezte a **"B"** Kft. felé, hogy hajlandó a **"H"** Kft. üzletrészenek átvételére a 2009. február 12-i megállapodás alapján, ugyanakkor a **"B"** Kft által támasztott igényeket nem ismerte el tartozásaként.

A elsőfokú bíróság **Tanú 1, Tanú 2, Tanú 3, és Tanú 4** tanúk vallomása alapján bizonyítottanak találta, hogy a felperes az alperesi transzparens kihelyezését követő időszakban mintegy tíz kg-ot fogyott, hetekig feszült, türelmetlen volt. Ismerősei előtt magyarázkodni kényszerült, kapcsolata a házastársával és legkisebb gyermekével átmenetileg problémákkal átszőtté vált. Rögzítette, hogy a felperes vállalkozásait hitelező **"P"** Takarékszövetkezet üzletpolitikája kockázatkerülővé vált a felperesi cégeivel szemben, szerződő partnerei az üzleti kapcsolatokban ugyancsak óvatosabbá váltak.

Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperesi kifogásolt közleménynek nem lehet olyan értelmezést adni, mely ne lenne személyiségi jogokat sértő. Az alperes ugyanis személy szerint felperest, mint magánszemélyt tüntette fel a tartozás kötelezettjeként, holott felperes sem az alperes, sem az alperes érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságok felé nem vállalt saját személyében fizetési kötelezettséget. Ennél is lényegesebbnek tartotta, hogy a perben az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes érdekkörébe tartozó gazdasági társaság közel 200 millió forinttal tartozna akár az alperesnek, akár az alperes érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságoknak. Rámutatott, hogy az előszerződéshez képest az **"A"** Kft. és az **"I"** Kft. közötti szerződéses viszony a 2008. december 1. napján aláírt szerződésnek köszönhetően jelentős mértékben

módosult. Rögzítette, hogy a 2008. december 1. napján és 2009. január 5. napján megkötött szerződések alapján a lízingszerződés szerint fennálló és átruházásra kerülő jogok és kötelezettség értékét a felek 191 millió forintban állapították meg, ennek megfelelően a korábban 600 millió forint + áfa összegben meghatározott, az "A" Kft-t terhelő fizetési kötelezettség 409 millió forint + áfa összegre módosult. Rámutatott, hogy a 2009. február 12-i újabb szerződés a 3-7. pontokban foglalt feltételek maradéktalan megvalósulása hiányában ugyan nem lépett a korábbi a tartozás átvállalását felölelő megállapodás helyébe, azonban az alperes által korábban, illetőleg utóbb jelzett különbözeti összegekre vonatkozó rendelkezést sem tartalmazott. A 2009. február 12-i újabb szerződés szerint a lízingszerződésből eredő jogok és kötelezettségek kifejezetten ellenérték megfizetése nélkül kerültek volna az "A" Kft. tulajdonába. Mindezekre tekintettel megkérdőjelezhető az alperes által hivatkozott könyvvizsgáló részéről számviteli szempontból kimutatott tartozás fennállta. A jelen jogvita eldöntése szempontjából nem is annak van döntő jelentősége, hogy az alperes érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaság által peresített 49.744.656,- forint összegű tartozás valóban terheli el az "A" Kft-t, mert ebben az esetben is az alperes a valóságot hamis színben tüntette fel, amikor a felperesről azt állította, hogy a szerződésben kikötött szolgáltatás ellenértékét általában sem hajlandó vállalkozóként megfizetni. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság szükségtelennek tartotta az alperes által indítványozott szakértő kirendelését a tartozás mértékének meghatározására, utalva arra, hogy az egyébként sem minősül szakkérdésnek. Hangsúlyozta, hogy a lízingszerződésből eredő jogok és kötelezettségek átruházása tárgyában kötött szerződés realizálódását nemcsak az "A" Kft. passzivitása, hanem az is akadályozta, hogy az alperes és az alperes házastársa visszavonta a tartozás átvállalás vonatkozásában tett hozzájáruló nyilatkozatát. Rögzítette, hogy az sem feleltethető meg a valóságnak, hogy a felperes az alperes által hivatkozott tartozást hónap óta nem kívánta megfizetni.

Az alperes közleményében elmulasztotta feltüntetni, hogy az annak megjelentetését megelőző nyolc hónapban elzárkózott a tartozásátvállaláshoz történő hozzájárulástól, az általa hivatkozott álláspontja szerint a felperest terhelő fizetési kötelezettségre hivatkozva. Azzal, hogy az alperes minden okszerűséget félretéve, lejáró célzattal, mellébeszélő és hazug embernek tüntette a felperest s ezt az állítását egy utcai tábla kifüggesztésével hozta nyilvánosságra megsértette a felperes becsületét, mert a felek közötti vita ily módon történő publikálása önmagában is megalázó, lebecsülő jellegű közlési mód volt.

Mindezekre figyelemmel a Ptk.84.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján megállapította az alperes jogsértését. A Ptk.84.§ (1) bekezdés b./ pontjára alapított kereseti kérelmet arra tekintettel nem találta alaposnak, hogy a jogsértés elkövetése óta közel két év eltelt, így a jogsértő magatartás megismétlődésének veszélye nem áll fenn. Az elégtételt adó nyilatkozatot illetően kifejtette, hogy azzal kapcsolatban a kereseti kérelemhez kötöttség nem érvényesül. Mivel a jogsértő közlemény megjelentetésének módját önmagában is jogsértőnek minősítette, hasonló jellegű

elégtétel adás sem fogadható el, így az alperest arra kötelezte, hogy az elégtételt adó nyilatkozatát az "E" című napilapban tegye közzé.

A felperes 150 millió forint nem vagyoni kárpótlás megfizetésére irányuló kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság részben találta alaposnak. Hangsúlyozta, hogy a nem vagyoni kárpótlás összegszerűségének meghatározásakor nem lehetett figyelembe venni a felperes jövedelmi és vagyoni viszonyait. Az összegszerűség körében figyelemmel volt a felperes által felépített vállalatbirodalomra, annak sorsára és életmű jellegére, illetőleg arra, hogy a felperes tevékenységéből eredően szerteágazó társadalmi és gazdasági kapcsolatokkal rendelkezik melyet a hasonló jogsértések veszélyeztethetnek. Figyelembe vette, hogy az alperes jogsértő magatartása több személyiségi jogot is sértett, arra nagy nyilvánosság előtt és két alkalommal került sor. Utalt arra, hogy az alperes által csatolt bizonyítékok nem alkalmasak arra, hogy lényegtelenítsék a felperest bizonyítottan ért kárt és az alperesi jogsértő magatartás között okozati összefüggést.

A perköltségről az elsőfokú bíróság a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján döntött azzal, hogy a Pp.81.§ (2) bekezdésének alkalmazására nem látott lehetőséget, mert a felperesnek a nem vagyoni kárpótlás körében előterjesztett kereseti kérelme nyilvánvalóan eltúlzott volt.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását, az alperes által fizetendő nem vagyoni kárpótlás összegének a kereseti kérelem szerinti 150 millió forintra történő felemelését kérte. Álláspontja az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal az ügy sajátos körülményeit. A személyét ért sérelemmel kapcsolatban fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett előadását. Álláspontja szerint a 34/1992. (VI.1.) AB. határozatban írtakra figyelemmel a jogsértés megvalósulása esetén nem szükséges bizonyítania, hogy az valamilyen konkrét hátrányt okozott. E körben hivatkozott a 2009-ben elfogadott új Ptk. jogszabály tervezetére, s az azon belül bevezetni kívánt sérelemdíj jogintézményére is. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe kellő súllyal azokat a szubjektív szempontokat, amelyekre a felperes hivatkozott, így a kimagaslóan jól jövedelmező vállalkozásokat, azt, hogy a felperes közéleti személyiség s ekként személye gyakran szerepel a sajtóban. Utalt arra, hogy a nem vagyoni kárpótlás jogintézményének a reparációs cél mellett szankciós jelleget is be kell töltenie.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes is fellebbezést terjesztett elő, amelyben annak megváltoztatását és a felperesi kereset teljeskörű elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította azt meg, hogy a 2009. február 12. napján kelt megállapodásban a felperes magánszemélyként nem vállalt sem az alperes sem az alperes érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságok irányába teljesítési kötelezettséget. E körben hivatkozott a megállapodás 9. pontjára. Kifejtette, hogy e szerződéses kikötés akként értelmezendő, hogy abban a felperes egyetemleges kötelezettséget vállalt valamennyi szerződési kötelezettség teljesítésére illetőleg azok előmozdítására. Fenntartotta, hogy az alperes érdekkörébe tartozó gazdasági társaságok viszonylatában változatlanul rendezetlen

a 191 millió forint értékű lízingügylet. Azt a felperes sem tagadta, hogy elszámolási vita alakult ki a szerződő felek között, az pedig nem tudta igazolni, hogy az alperes felé nem tartozik. Hangsúlyozta, hogy bizonyította azt, hogy a kifogásolt felirat valamennyi állítása a valóságnak megfelel. Támadta az elsőfokú ítéletet azzal is hogy a megítélt 3 millió összegű nem vagyoni kárpótlás összege rendkívül eltűzött.

Fellebbezése kiegészítésében hivatkozott arra, hogy a működési engedéllyel kapcsolatban előterjesztett fellebbezésben írtak nem feleltek meg a valóságnak, s időközben elsőfokú törvényszéki döntés született abba a kérdésben is, hogy felperes neve nem vásárolta meg a "M" nevet, így nem volt jogosult annak használatára sem. Álláspontja szerint a felperes valótlanul hivatkozott arra is, hogy a "H" Kft. kiválására azért volt szükség elsősorban, hogy az alperesnek ne kelljen áfá-t fizetnie, s így adózás szempontjából kedvezőbb helyzetet érjen el. Hangsúlyozta, hogy a 2009. február 12-i megállapodást a felperes és jogi képviselője készítette, akik nyilvánvalóan tudták, hogy a "C" Zrt. kimutatása szerinti fennálló tőketartozás 148.455.344,- forint.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy ha a felperesnek nincs tartozása az alperes illetőleg az alperesi érdekkörbe tartozó gazdasági társaságok felé, úgy 2010-ben miért adott be a 191 millió forintos tartozásának rendezésére vonatkozó okiratokat a "C" Zrt-hez. A lízingszerződésből eredő jogosultságok és kötelezettségek a "H" Kft-t terhelik, az ügy elhúzódása miatt a felperes több hónapon keresztül nem fizetette a lízingszerződés részleteit, ezért azt a "C" Zrt. 2012. október 9-én azonnali hatállyal felmondta. A lízingszerződés alapján fennálló tartozás összege összesen 171.219.723,- forint. Hangsúlyozta, hogy az egész szerződéskötési folyamatot a felperes hiúsította meg, s a kereseti kérelem tárgyát képező feliratból a felperesnek semmilyen hátrányos megítélése nem származott. A másodfokú eljárásban csatolta a Fővárosi Törvényszék 26.P.25.266/2009/23. szám alatti ítéletét, valamint az alperes érdekeltségi körébe és a felperes érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságoknak az elsőfokú ítéletben részletezett ügyletekkel kapcsolatos további leveleit, valamint a "C" Zrt. nyilatkozatait.

A felperes fellebbezése nem alapos, az alperes fellebbezése túlnyomórészt ugyancsak nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatva a bizonyítékokat okszerűen, a Pp.206.§ (1) bekezdésének foglaltaknak megfelelően értékelve érdemben helyes tényállást állapított meg, az mindössze annyiban szorul kiegészítésére, hogy a 'Q' Kft. Pf.5. sorszám alatti tájékoztatás szerint annak nincs akadálya, hogy az elsőfokú bíróság ítélete szerinti elégtételt adó nyilatkozat a "E" napilapban fizetett hirdetésként megjelenjen. Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból döntően helyes jogi következtetésre jutott.

Osztja az ítélőtábla az elsőfokú bíróság álláspontját azt illetően, hogy az alperesi közlemény egyértelműen a felperest, mint magánszemélyt tüntette fel a tartozás kötelezettjeként. Az alperes által hivatkozott 2009. február 12-i megállapodás a

lízingbevevői jogok és kötelezettségek átruházására vonatkozó szerződés feltételes megszüntetéséről ugyan szerződő félként tünteti fel nemcsak a "B" Ingatlanhasznosítási Kft. és "A" Szolgáltató Kft-t, hanem az alperest és a felperest is, az azonban közvetlen fizetési kötelezettséget a felperes vonatkozásában nem tartalmazott. A megállapodás 1. pontja visszautal a 2008. december 1-jei megállapodásra, azt azonban szerződő félként a "B" Ingatlanhasznosítási Kft. valamint a "A" Szolgáltató Kft. írta alá. A 3.1.pont, a 4. pont, és a 6. pont nevesíti kifejezetten a felperest, e szerződési pontok azonban nem fizetési kötelezettséget telepítenek rá, hanem a "B" Kft-ből kiválással létrejövő jogutód gazdasági társaság üzletrésének megszerzését teszik számára lehetővé. Az alperes által a fellebbezésben is felhívott 9. pont szerint „felek megállapodnak abba, hogy a jelen okiratban foglaltak teljesítése érdekében - különös tekintettel a 4.) és 6.) - 6.3. pontokban írtakra - egymással fokozottan együttműködnek, és egyben kötelezik magukat arra, hogy a 3.)-7.) pontokban körülírt célok elérése érdekében szükséges szerződéseket aláírják, illetve az egyéb szükséges intézkedéseket megteszik." Az általános együttműködési kötelezettséget tartalmazó 9. pontnak az alperesi állásponttól eltérően nem tulajdonítható olyan tartalom, amelyből az következne, hogy a más szerződő fél által vállalt fizetési kötelezettségek teljesítése egyúttal a felperest is terheli.

Ebből következően helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy az alperesi állítás még akkor sem felel meg a valóságnak, ha egyébként a felek érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságok között elszámolási vita alakult ki.

A Ptk.78.§ (2) bekezdése szerint a jó hírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó azt sértő valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel. Az alperes a saját, illetőleg a felperes érdekeltségi körébe tartozó cégek elszámolási vitájára tekintettel a felperest név szerint megjelölve, magánszemélyként tüntette fel fizetésre kötelezettként. Ezzel pedig nem valós tényt tüntetett fel hamis színben, hanem valótlan-ságot állított. E valótlan tényállításra tekintettel, abból következően fogalmazott úgy a sérelmezett közlemény további kitétele akként, hogy a felperes mellébeszél és hazudik.

Érdemben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a Ptk.84.§ (1) bekezdése alapján a jogsértés megtörténtét.

Előrebocsátja az ítéletábra, hogy az alperes fellebbezése kiegészítésében alaptalanul hivatkozott a Fővárosi Törvényszék 26.P.25.266/2009/23. szám alatti ítéletére, illetőleg arra, hogy a működési engedéllyel szemben a felperes által benyújtott fellebbezés mennyiben tartalmazott valós vagy valótlan tényállításokat. E felperesi magatartás nem képezte a per tárgyát, az alperesi közlemény sérelmezett kitételei egyértelműen és kizárólag arra vonatkoztak, hogy a felperes az alperes illetőleg az alperes cégei felé fennálló tartozását nem fizette meg.

Az alperesi és felperesi érdekeltségi körbe tartozó gazdasági társaságok a peres felektől elkülönült személyek, perbevonásukra nem került sor, s így a cégek egymás közötti jogvitája nem képezte a jelen per tárgyát.

Erre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzi az egyes felperesi és alperesi érdekeltségbe tartozó cégek közötti elszámolási vitára vonatkozó jogi okfejtést azzal kapcsolatban, hogy az előszerződéshez képest mennyiben változott a felek szerződési akarata, a 2008. december 1. és 2009. február 5-i megállapodásokban az "A" Kft-t terhelő fizetési kötelezettség miként csökkent, illetőleg hogyan módosult a szerződő felek közötti jogviszony a 2009. február 12-i megállapodás alapján. Mellőzi az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásából azon megállapításokat, melyek arra vonatkoznak, hogy a lízingtartozás átvállalása milyen okokból nem realizálódott, abban milyen okok játszottak közre.

Tekintettel arra, hogy a felek érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságok elszámolási vitája nem képezte a jelen per tárgyát, az ítéletábra mellőzte az alperes által adandó elégtételt adó nyilatkozatból e gazdasági társaságok egymás közötti elszámolására vonatkozó megállapításokat.

Osztja az ítéletábra a megyei bíróság álláspontját azt illetően, hogy Ptk.84.§ (1) bekezdés b./ pontja szerinti jogkövetkezmény alkalmazása nem volt indokolt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a nem vagyoni kárpótlást illetően helyesen értékelte - figyelemmel a felperes által betöltött gazdasági, társadalmi, közéleti szerepre is - a felperest ért hátrányokat, az alperesi sérelmes közleménynek a felperesre gyakorolt hatását. Az elsőfokú bíróság által megállapított összeg mértékében szükséges és egyben elégséges arra, hogy a felperest ért nem vagyoni hátrányt pótolja. A felperes ezzel kapcsolatban alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a nem vagyoni kárpótlás körén belül a sérelmet szenvedett félnek nem kell hátrányt igazolnia, az ilyen jellegű igényt a jogsértés ténye önmagában alapossá teszi. Egységes és töretlen a bírói gyakorlat azt illetően, hogy helytelen az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI.1.) AB. határozatának az értelmezése, hogy a személyhez fűződő jogok megsértése önmagában megalapozza a nem vagyoni kártérítés iránti igényt, és csak az összecszerűség a bírói mérlegelés tárgya. A jogellenes magtartás hátrány hiányában nem alapoz meg kárfelelősséget (BDT.1999.45., BH.2010.294.) A felperesi fellebbezésben kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy a jelen eljárásban a 2009-ben elfogadott új Ptk. jogszabálytervezete illetőleg a hatályba még nem lépett 2013. évi V. törvény nem alkalmazható.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, megállapítva, hogy az alperes nem a valóságot hamis színben tüntette fel a sérelmes állításaival, hanem valótlan állítást valósított meg, és mellőzte az alperesi elégtételt adó nyilatkozatból a peres felek

érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságok egymás közötti elszámolási vitájára vonatkozó megállapításokat.

A másodfokú eljárásban lényegében mindkét fél teljes mértékben pervesztes lett. A felperesi fellebbezés pertárgyértéke 147 millió forint, az alperesi fellebbezés pertárgyértéke 3 millió forint volt. A 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdés a./, b./és c./ pontjaiban írtakra figyelemmel a felperesi ügyvédi költség a másodfokú eljárásban 1.835.000 forint, az alperesi ügyvédi költség 75.000,- forint lenne. A másodfokú eljárásban mindössze két tárgyalásra került sor, a peres felek jogi képviselői az első 2012. november 15-i tárgyaláson fejtették ki érdemi álláspontjukat, így az ügyvédi költségeket a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (6) bekezdése alapján az ítélőtábla mérsékelte, és a felperes által az alperesnek fizetendő ügyvédi munkadíj áfá-t is magában foglaló összegét a kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel 1.000.000 ,- forintban állapította meg.

Győr , 2013.évi március hó 7. napján

Dr.Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr.Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr.Vass Mária sk.
bíró